

Sygn. akt I USK 45/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania S. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Tarnowie
o podleganie ubezpieczeniom,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 lutego 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt III AUa 305/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2021 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację S. C. od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 27 listopada 2017 r., mocą którego oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 14 marca 2017 r., stwierdzającej, że odwołujący się podlega ubezpieczeniom społecznym w związku z prowadzeniem pozarolniczej działalności od 1 lipca 2011 r. do 31 sierpnia 2014 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik odwołującego się. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania, bowiem skarżący nie wykazał istnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Pojęcie tej podstawy jest jednolicie rozumiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. na przykład postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205) i powinno być znane wnoszącemu skargę kasacyjną. Zatem wiadome jest, że blankietowe zredagowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (odesłanie do podstaw kasacyjnych) dowodzi o ułomnej konstrukcji wniesionego środka i już z tego powodu należy odmówić przyjęcia jej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2017 r., I CSK 686/16, LEX nr 2294414; z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 127/17, LEX nr 2496323). Po wtóre, wątek transgraniczny sam w sobie nie dowodzi o istnieniu podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., bowiem trzeba widzieć całokształt okoliczności faktycznych sprawy. Krótko mówiąc, prowadzenie pozarolniczej działalności w kraju rodzi obowiązek ubezpieczenia społecznego, chyba że dojdzie do zbiegu podstaw ubezpieczenia społecznego. W takim układzie na skarżącym ciąży obowiązek przedstawienia stosowanego zaświadczenia (A-1), tak by doszło do konwersji tytułu ubezpieczenia społecznego. Problem ten został skarżącemu szeroko wyjaśniony przez orzekające w sprawie sądy, zaś wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na odmiennych spostrzeżeniach, które na tym etapie postępowania nie tylko nie dowodzą o istnieniu elementarnego naruszenia prawa, lecz stanowią wyraz odmiennej projekcji dowodów zgromadzonych w sprawie, co po raz kolejny wyklucza opcję przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Procedura ustalania właściwego ustawodawstwa nie jest już zagadnieniem nowym, gdyż była przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Sąd Najwyższy należycie wyjaśnił jej przebieg (por. wyroki z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12, OSNP 2013 nr 19-20, poz. 238; z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014 nr 3, poz. 47; z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, OSNP 2016 nr 1, poz. 13; z dnia 21 stycznia 2016 r., III UK 61/15, LEX nr 1977828). Oznacza to, że organy rentowe i polskie sądy nie mogą kontestować decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która odmówiła uznania pracy świadczonej na terenie

Słowacji przez obywatela polskiego lub przedsiębiorcę za uzasadniającą podleganie słowackiemu ubezpieczeniu społecznemu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., II UK 248/16, LEX nr 2306376 oraz z dnia 10 maja 2017 r., I UK 456/16, LEX nr 2352167).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.